

El gos més llest de Caplloc

En Quico Esque era un nen a qui costava molt fer els deures. Què dic! No li costava, senzillament no els feia mai. Ho intentava, això sí, però es distreia amb això i amb allò altre o pensava que ja els faria després, o que encara tenia temps i coses d'aquesta mena. Al final, és clar, el temps s'esfumava i, amb una mica de vergonya per no tenir-los fets, inventava excuses quan la professora, la senyora Esperança, li preguntava:

—Has fet els deures, Quico?

Ell contestava que gairebé, que ho havia intentat i, en aquest punt, començaven les excuses. De tota mena. Vegem-ne algunes: «És que m'he deixat la motxilla a casa.» «És que just quan anava a fer-los va entrar un vent tan fort per la finestra que la llibreta va sortir volant i vaig haver de fer un viatge llarguíssim per recuperar-la.» «És que un ocell em va robar tots els llapis perquè volia pintar-se les plomes.» «És que no em vaig assabentar que eren per a avui perquè em va entrar aigua a l'orella i crec que ara tinc un peix petit nedant-hi a dins.»

És que, és que, és que, i així un dia rere l'altre fins que una vegada que els pares li van preguntar si tenia fets els deures, en Quico va contestar:

—És que... És que... És que el gos se m'ha menjat els llibres.

Ai, mare! Què va passar en aquell moment? El gos ho va sentir i va pensar que això era una idea molt bona. Va anar a l'habitació d'en Quico i es va cruspir el llibre de Llengua. Era boníssim! Saborós, fins i tot, així que també es va menjar el llibre de Naturals. I el de Mates, i després el de Socials... I va seguir menjant material escolar, sí. I que bons que eren els apunts, les notes, els blocs...

El gos d'en Quico Esque va estar menjant exercicis, deures, feines i feinetes durant ben bé una setmana i així, de tant endrapar, es va convertir en el gos més llest de Caplloc. Era tan llest que tothom li preguntava coses i ell responia movent la cua, gratant el terra o bordant amb alegria.

En Quico Esque va comprovar que estudiant, malgrat que fos d'aquella manera tan golafre, el seu gos havia après tant que fins i tot havia aconseguit entrar a la universitat. Llavors, en Quico va pensar que potser seria bo fer els deures i deixar-se d'excuses. I així ho va fer i així va fer, per fi, els deures.

La nena que no podia esperar el seu aniversari

Ai, ai, ai... Que injust que és l'any, oi? Dic injust perquè de cada dia que hi ha, només un és el teu aniversari. Un sol dia! No seria millor que tinguéssim dos, o tres o vint aniversaris, com a mínim? Bé, això pensava la protagonista d'aquest conte, una nena que es diu Petúnia Veleta. Edat? Més o menys la teva.

Com et deia, la Petúnia Veleta no podia esperar un any sencer per tornar a celebrar l'aniversari i fer una festa, convidar les amigues i els amics, i que li fessin regals, i tallar el pastís i bufar les espelmes. Què podia fer? Ah! Quina gran idea que va tenir quan va pensar que podria avançar el seu aniversari. No passaria res, oi que no? Ho veiem?

Va fer una festa, va convidar les amigues i els amics, li van fer regals, i va tallar el pastís i va bufar les espelmes. Fantàstic!

I tan fantàsticament bé va sortir la festa d'aniversari, que al cap de dues setmanes la Petúnia ja no podia esperar més, així que va fer una altra festa, va convidar les amigues i els amics, li van fer regals, va tallar el pastís i va bufar les espelmes. Fantàstic!

I tan fantàsticament bé va sortir la festa d'aniversari, que ja no podia esperar més, així que va fer una altra festa, va convidar les amigues i els amics, que li van fer regals, va tallar el pastís i bufar les espelmes. Fantàstic!

I tan fantàsticament bé va sortir aquesta festa que... sí, ho has endevinat. Una altra festa. I encara una altra i una altra i una altra i, en tres mesos, la Petúnia va celebrar noranta aniversaris. El problema va ser que complia un any cada vegada

que celebrava un aniversari, i de sobte es va adonar que, a la seva edat, era una velleta de gairebé cent anys! Quin disgust. Quines arrugues. Quin bastó més bonic li van regalar. Però la Petúnia Veleta estava trista. No volia ser una velleta... Ella era una nena! Però havia complert massa anys massa aviat. Què podia fer? Ah! Quina gran idea va tenir quan va pensar que potser hauria de celebrar un altre aniversari i bufar les espelmes del pastís i demanar un desig: tornar a ser una nena i celebrar el seu aniversari només un cop a l'any. Va funcionar? I tant! Per descomptat. Perquè així funcionen els aniversaris, és a dir, una sola vegada a l'any i, si bufes les espelmes del pastís, es compleix el desig, sempre que les bufis amb els ulls tancats, és clar.

Per què plora un robot?

Acompanyeu-me. Anem al futur una estona. Hi serem mentre duri aquest conte. Us sembla bé? Tres, dos, un... Ja hi som! Ara hi ha cotxes voladors, roba que mai no s'embruta, hamburgueses que creixen de les plantes, telèfons tan intel·ligents que no et deixen estar tota l'estona davant la pantalla, ordinadors tan ordenats que fins i tot t'ordenen l'habitació i gàbies que s'obren soles perquè cap ocell no hi quedi atrapat. Benvinguts al futur, on els humans tenen robots que parlen, ballen, ajuden i són molt i molt simpàtics. Doncs bé, aquesta és la història d'un d'aquests robots i d'uns nois que no paraven de molestar-lo, pobret.

En Rosqueta 3.000 és un robot jardiner molt amable que, si aquests nois el deixessin en pau, seria tan feliç com li ho permetessin els seus circuits. Però no és així. Cada dia li deien coses com aquestes: «Tros de llauna, tu no saps cuidar flors perquè no pots sentir-ne l'olor.» «Ets més lleig que la planxa del meu avi.» «Ets un munt de ferralla, podries estendre'm els calçotets amb aquestes manotes de pinça». Ai! En Rosqueta 3.000 abaixava el caparró rectangular i feia la seva, amb l'esperança que algun dia es cansessin de fer-li la guitza. Però no, la cosa va empitjorar, ja que, a més d'insultar-lo i de ficar-se amb ell, també van començar a trepitjar-li les flors o a tirar-li globus plens de pintura per tacar-li la carcassa.

Un dia li van fer la traveta, el van fer caure a terra i van dir-li:

—No pots ni tocar-nos, tu. Ets un robot babau que estàs programat per no fer mal a cap ésser humà. Ha, ha, ha!

Per una vegada els nois tenien raó. Els robots tenien prohibit atacar les persones, per això hi havia qui es divertia fent-los la guitza i la vida impossible, així que en Rosqueta 3000, a terra, envoltat per aquestes cares que li cridaven i es

burlaven d'ell, va començar a plorar. Això va sorprendre els nois. Un d'ells li va preguntar:

—Com és que plores si els robots no teniu sentiments ni res d'això? En Rosqueta 3.000 va contestar:

—Per això ploro, justament. Perquè jo, com tu dius, no tinc sentiments ni res semblant, però vosaltres sí que en teniu, de sentiments. I el que em fa plorar és justament això: que algú que té emocions sigui tan cruel amb un trasto com jo. No creus que n'hi ha per plorar de pena? Els nois van quedar bocabadats, corpresos i tan muts com si haguessin après una lliçó tan poderosa que potser els transformaria per sempre més.

Els tres porquets ciclistes

Coneixes el conte dels tres porquets? Però... saps el conte dels tres porquets ciclistes? Te l'explico. Una vegada, els tres porquets van sortir a fer un tomb amb les bicicletes noves de passeig, un últim model especial per a porquets, amb un cistell al davant per posar-hi el berenar i un mirall retrovisor per veure què passa al darrere.

—Anem a fer un volt, mare! —va dir el gran.

—Molt bé, fillets porcs. Aneu amb molta cura perquè hi ha un llop rondant per aquí. No agafeu el camí de l'estany.

Ja et deus imaginar que els porquets no van fer cas a la mare i van agafar el camí de l'estany. No tenien por; es pensaven que amb aquelles bicicletes no hi havia llop que pogués enxampar-los. Anaven errats. Així que van entrar al camí de l'estany, el porquet més petit, que era l'últim de la fila, va veure pel retrovisor el llop, que avançava enfilat en un tricicle elèctric. «Ai, mare, mareta!», va pensar mentre pedalava sense deixar de mirar pel retrovisor, ja que així podia veure si el llop s'acostava més o menys, si havia d'esquivar-lo o despistar-lo per aquí o per allà. Però el porquet només mirava cap enrere, sense parar atenció al que hi havia davant i, patapam!, va xocar contra un arbre. La bicicleta va quedar destrossada i va haver de fugir a peu. Per sort, el porquet mitjà el va fer pujar a la

seva bicicleta, mentre el llop els seguia empaitant de molt i molt a prop.

El porquet mitjà, conscient que el seu germà havia xocat contra un arbre per culpa d'estar pendent tota l'estona del retrovisor, va decidir mirar només cap endavant. No volia xocar contra res. I no ho va fer. En canvi, no es va adonar que el llop havia agafat una pedra molt grossa i apuntava als dos porquets ciclistes. I, patapam!, va encertar de ple la roda del darrere. Els dos porquets van saltar pels aires i la bicicleta va quedar destrossada. Per sort, el porquet gran passava per allà, va recollir els seus germans, els va fer pujar a la bicicleta, que amb prou feines aguantava el pes dels tres porquets, i es va posar a pedalar com bonament va poder.

El porquet gran, que sabia el que els havia passat als seus germans, va decidir fer servir el retrovisor per esquivar els atacs del llop, però sense oblidar-se de mirar el camí que tenia davant, per tal de no xocar contra cap arbre, ni cap pedra ni res. I així, els tres porquets ciclistes van fugir del llop fins que al tricicle elèctric se li va acabar la bateria, es va quedar aturat i els tres porquets ciclistes van arribar sans i estalvis a casa, just abans de sopar, just abans que algú digués: «Conte contat, aquest conte sobre rodes s'ha acabat.»

Les xanquetes del senyor Martí Colibrí

Tot i estar de vacances, el senyor Martí Colibrí anava a corre-cuita. D'aquí cap allà i d'allà cap aquí sense aturar-se ni un segon. Ni tan sols davant les precioses onades del mar ballant sobre la sorra. Ni davant els pins, que cantussejaven amb la brisa suau. Ni tampoc davant la lluna, que de tan plena semblava que el color blanc i lluminós li sortiria de la ratlla. No. El senyor Martí Colibrí tenia pressa. Però, ai, una tarda preciosa, amb una posta de sol del color del suc de taronja, de sobte el senyor Martí Colibrí es va quedar clavats a terra. Clac! Que estrany. Podia bellugar les cames. Sentia els peus. Però no podia anar enlloc. S'havia quedat enganxat a terra i no sabia què fer.

—No facis res.

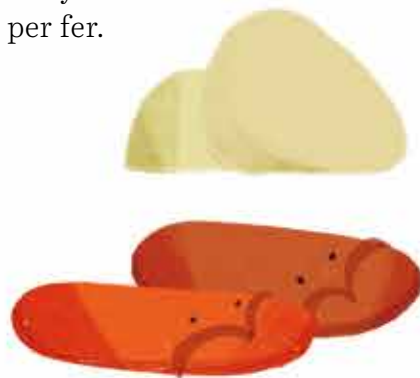
Qui parlava a duo, com els cantants que han assajat molt de temps, eren les xanquetes:

—Sí, nosaltres som xanquetes, i anem allà on tu ens diguis. Sempre. Sense dir ni piu. Acompanyant-te amb el flip-flop. Però, home, para una miqueta! Estem de vacances. Gaudeix d'aquesta posta de sol, caram!

Oh! El senyor Colibrí va quedar meravellat amb el sol, amb l'horitzó que a poc a poc l'amagava, amb la brillantor del sol reflectida en el mar... Oh! Al senyor Colibrí li va semblar que aquelles xanquetes... aquelles xanquetes...

—Cal muntar una empresa i vendre xanquetes així. Quin invent. Som-hi, som-hi, tinc molta feina per fer. Aquesta empresa em farà milionari.

Les xanquetes, és clar, van fugir a corre-cuita i el senyor Martí Colibrí es va quedar descalç i amb moltes coses per fer.

El llapis que no volia fer-se punta

Aquesta és la història d'un llapis, un de nou, de color grafit per dins i de fusta lacada en to groc plàtan per fora, amb una petita goma a la cua del color dels porquets, potser dels tres porquets ciclistes, encara que ja saps que aquesta és una altra història.

Seguim, perquè et vull parlar d'un bon llapis que al principi dibuixava tot allò que es proposava, fos una casa, o un castell o, senzillament, un cercle. Estava feliç i sabia que al costat de la nena, que el subjectava perquè llisqués sobre el paper, feia molt bon equip. Tot anava bé fins que un dia, després d'haver acabat d'ombrejar la dent d'un lleó adormit, la nena va voler fer-li punta. Fer-li què? Punta? Amb una maquineta? Havia de ficar el seu cap en aquell forat i començar a girar mentre una fulla li donava forma? Havia de permetre que l'anessin esmolant i esmolant fins a desaparèixer? No. Ni parlar-ne. Impossíble. El llapis es va esmunyir de les mans de la nena, va caure a terra i es va amagar sota el sofà, on ningú no pogués trobar-lo. Així va ser, i tot i que la nena es va posar trista, aviat va agafar

un altre llapis i va seguir dibuixant mentre el nostre protagonista es va quedar en la foscor de sota el sofà.

—Ei, hola! Tu també t'has perdut?

El llapis es va girar i va veure un fosforescent verd intens que s'acostava movent el cos gruixut i rectangular.

—No, jo m'he escapat perquè no m'afilin el cap i... —El llapis li va explicar tota la història mentre el fosforescent l'escoltava parant molta atenció. Quan el llapis va acabar, el fosforescent va dir:

—Em sembla bé, tot el que dius. Només vull subratllar una coseta de no res. Dius que no vols desaparèixer, que vols seguir dibuixant amb la nena i aquestes coses, però mira't. Ets aquí, sota el sofà, amb la punta tan arrodonida que ningú no seria capaç de dibuixar ni una patata. Ella vol afilar-te, no per fer-te mal, sinó per seguir dibuixant milers de dibuixos amb tu. Sí, potser estàs més segur aquí, sense minvar, com tu dius, però... els llapis no es van fer per això, amic. Només volia destacar això.

No se sap si va ser gràcies a les paraules del fosforescent, o per casualitat o per art de màgia, però la nena va trobar el seu llapis i un fosforescent que havia perdut feia molt de temps. Diuen que la nena es va posar tan contenta que va decidir dibuixar-se a ella mateixa agafant, molt feliç, el seu llapis preferit i que el va dibuixar amb una punta ben afilada i brillant.

